

Módos Péter életút-interjú

készítette: Jávorszky Béla Szilárd

A beszélgetés időpontja: 2015. március 12., Budapest, Kurucles
Szerkesztett, tömörített, kiegészített, lábjegyzetelt változat.

Jávorszky Béla Szilárd:

Honnan jöttél, milyen családból származol, mivel foglalkoztak a szüleid, hová valósiak vagytok?

Módos Péter:

Anyám nagyváradi, de hát gyakorlatilag budapesti volt, sajnos múlt időben, holnap lenne 104 éves. Tisztviselő volt egy vállalatnál. Apám börgyárban dolgozott, anyag- és áruforgalmi osztályvezetőként, szóval szintén tisztviselő. Ő is budapesti, mindketten itt éltek, én már itt születtem. Testvérem nincs.

Jávorszky Béla Szilárd:

Milyen környéken nőttél fel?

Módos Péter:

A József körúton laktunk, a szomszédunkban nőtt fel Flamm Feri, a volt Atlasz-tag, aki most Svédországban él. A háború után az Üllői útra költöztünk, a volt Kilián laktanyával szembe, hátunk mögött a Corvin mozival. Ez annyiból volt érdekes, hogy átjáró ház lévén 1956 októberében „páholyból” láttam az eseményeket, amelyek közben – lehet mondani – nem unatkoztam. Ott éltem egészen addig, amíg meg nem nősültem.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ha jól számolom, 1956-ban 17 éves voltál.

Módos Péter:

Érettségi előtt álltam. Egyfelől negyedikes gimnazista, másfelől utolsó éves konzis hallgató voltam (zongoráztam). Ez utóbbit kénytelen voltam feladni, mert az események következtében megsérült a zongoránk. De egyébként is választanom kellett, hogy zongorázom vagy érettségizek. Ez pedig akkoriban nem volt kérdés. Úgyhogy készülnöm kellett az érettségire, a konzis diplomát már nem szereztem meg, csak „előjegyeztem”.

Jávorszky Béla Szilárd:

A szüleid a polgári nevelés részeként írástak be zongorára?

Módos Péter:

Igen, hétéves korom óta tanultam zongorázni. A szüleim nagy zenekedvelők voltak, főleg az édesanyám.

Jávorszky Béla Szilárd:

Hangszeren is játszottak?

Módos Péter:

Nem, de zeneileg nagyon műveltek voltak.

Jávorszky Béla Szilárd:

Operába és hangversenyekre jártak?

Módos Péter:

Operába nem annyira, inkább hangversenyekre. Vittek magukkal engem is. Ott szerettem meg a komolyzenét.

Jávorszky Béla Szilárd:

Otthon is az szólt?

Módos Péter:

Persze. Főleg Beethoven, Mozart, Bach, Csajkovszkij, ilyesmik. Ezeken nőttem fel, és természetesen ezeknek a szerzőknek a műveit zongoráztam. Többek között Beethoven-szonátákat, Mozart-darabokat.

Jávorszky Béla Szilárd:

Nagyobb nyilvánosság előtt is?

Módos Péter:

Igen, még a Zeneakadémián is felléptem, de hát az növendékverseny volt. Nagyon komolyan vettük, nagyon szerettem, jól éreztem magam benne. Mígnem megismerkedtem a jazzmuzsikával.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ez mikor történt?

Módos Péter:

A hatvanas évek elején. Kertész Kornél vitt bele, ő mutatta meg nekem a jazzt. Egyszer az Astoria Quartet játszott a Corvin Étteremben, tisztára olyan volt, mint a Modern Jazz Quartet. Nagyon tetszett, bemutatkoztam Kertésznek, aki meghívott vendégségbe a lakására és különböző zenéket mutatott. Nekem, mint klasszikus zenével foglalkozónak megfelelő rendű és rangú jazzmuzsikát. Nem dixielandet, hanem modern jazzt. Dave Brubecket, Oscar Petersont, Modern Jazz Quartetet. Nagyon tetszettek. A mai napig kendőzetlenül jazzrajongó vagyok.

Jávorszky Béla Szilárd:

Érettségi után merre indultál tovább?

Módos Péter:

Elmentem szakmát tanulni, precíziós mérlegműszerész lettem. Egy időben másodmagammal én voltam Budapest valamennyi gyógyszerárának mérlegkarbantartója. Klassz munka volt, évekig csináltam. Később a telefongyárban is dolgoztam, pénzbedobós automatákat készítettünk exportra, futószalagon. Azt nagyon untam. Aztán fellépegettem egy zenekarral itt-ott, például a Mártírok útján (ma Margit körút) található fegyházban, amit később lebontottak és a helyére épült a Nehézipari Minisztérium. Amit nemrég szintén lebontottak. Ennek kapcsán felfigyelt rám a KISZ Budapesti Bizottsága Kulturális Osztálya, hogy volna-e kedvem a feljövőben lévő – a hatvanas évek derekán járunk – amatőr beatzenekarokkal foglalkozni. Miért ne? És akkor 1965-től megalakult a Budapesti Ifjúsági Könnyűzenei Klub, melynek elnöke Bergendy Pista lett. A három alelnök pedig Zorán (mint a Metro frontembere), Illés Lajos (mint Illés együttes vezetője) és jómagam voltunk. A

vezetőségnek még tagjai volt Devecseri Jancsi – Devecseri Gábor fia – és Koncz Zsuzsi. Nekem főleg koncertszervezéssel és a klubérettel kellett foglalkoznom.

Jávorszky Béla Szilárd:

Milyen sűrűn volt klubest? Havonta?

Módos Péter:

Úgy emlékszem, kéthetenként. Eleinte a Keleti Károly utcában, a Meteorológiai Intézet melletti MSZBT¹ Klubban tartottuk az összejöveteleket. Ötvenen-hatvanan lehettünk, remek muzsikálás folyt. Az akkori nagymenők játszottak, zenéket hallgattunk, jó kis klubfoglalkozás zajlott. Mígnem rám bízták a szintén a KISZ felügyelete alatt működő Budapesti Ifjúsági Jazz Klubot, amelyik később kiköltözött a Drukker Tibor vezette Fővárosi Művelődési Házba a Fehérvári útra.

Ezt a két klubot gondoztam, ami már csak azért is öröömre szolgált, mert nagyon szerettem az akkori beatzenét és a jazzt. Egyetlen válogatási szempontom volt: ne csörömpölés legyen, hanem – későbbi főnököm, Czigány György műsorának címével élve – *Zene, zene, zene*. Felfigyelt a munkánkra a klubvezetés, és annak mintájára nem sokkal később Komjáthy Gyuriék – a rádióműsor nyomán – megalakították a *Csak fiataloknak!*² nevű klubot.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mikor? A műsor 1965-től ment...

Módos Péter:

Én ugyancsak 1965-től csináltam a Budapesti Ifjúsági Könnyűzenei Klubot, az övök utána alakult valamivel. Így aztán szoros kapcsolatba kerültem a muzsikusokkal, zenekarokkal. A legjobb kapcsolatomban az Illés zenekarral volt. Nagyon szerettem a munkásságukat, a zenéjüket. És a klub szervezésében az első nagy, általam konzolidáltnak nevezett koncertjüket – ahol nem verekedtek, nem repültek alacsonyan a csizmák meg a cipők, mint a Nemzeti Sportcsarnokban – én szerveztem az Uránia moziban, 1967-ben. A műsorvezető Antal Imre volt.³ Közreműködött Koncz Zsuzsa. Örült nagy sikert arattak. Ja, és a rendezője Banovich Tamás volt, akivel volt szerencsém 1966-ban az *Ezek a fiatalok* című moziban külső tanácsadóként dolgozni. Neki nem volt szoros kapcsolata a műfajjal, csak érdekelte. Vittem magammal, jártunk a klubokba, hallgatta a zenét. Aztán elkészült a forgatókönyv, majd az abból készült filmet bemutatták a mozikban is.

Jávorszky Béla Szilárd:

Neked tetszett a film?

Módos Péter:

A zenéje igen. A sztori kicsit sematikus volt számomra, nem is emlékszem már rá, csak arra, hogy a fiatalokról szólt. Aztán kicsit később volt szerencsém az *Extázis 7-től 10-ig* című filmben dramaturgként, szerkesztő dramaturgként dolgozni. Kovács András rendezte.

---

¹ Magyar-Szovjet Baráti Társaság

² A Szabad Európa ellensúlyozására kérték fel a klasszikus orgonaművész szakot végzett Komjáthy Györgyöt (1934–), hogy a Magyar Rádióban fiataloknak szóló műsorokat készítsen. A *Vasárnapi koktél* 1964. október 18-án jelentkezett először, 1965. április 8-án pedig adásba került Komjáthy György újabb műsora, a *Csak fiataloknak!*

³ Antal Imre (1935–2008) a hatvanas-hetvenes-nyolcvanas évek egyik legnépszerűbb televíziós személyisége volt.

Akkor már tévés voltam. Ez volt az első ilyen munkám. A televízióhoz amúgy 1968 nyarán kerültem. A lakásszomszédom Vecsernyés János volt. Nála Wagner bömbölt a közös falon keresztül, nálam meg beat, rock és jazz szólt ezerrel. Úgyhogy kölcsönösen egymás agyára mentünk a nagy zenehallgatással. Egy szép napon – és ez szó szerint értendő – átszólt, hogy volna-e kedvem a tévébe menni? Mondom: volna. Csak nem tudom, hol van. Hát nem úgy. Dolgozni. Meghökkenem. Azt sem tudom, hogy mi az a televíziózás, csak a készüléket néztük otthon. Vecsernyés mondta, hogy épp alakul a zenei főosztály, ezen belül a komolyzenei rovat és a könnyűzenei rovat, és hát oda kellenék. Így kerültem a Magyar Televízióba. Az első főnököm – szegény azóta már az égi zenét hallgatja – Bánki László volt. Jó nevű, ismert szakmabeli.

Jávorszky Béla Szilárd:

Többek között ő rendezte a táncdalfesztiválokat.

Módos Péter:

Így van. Én csak egyet csináltam, a Metronóm '77-et. Akkor ő más területen dolgozott, zenés dramaturgiát vezette a televízióban. Operák, operettek, musicalek, ilyesmik. Szóval odakerültem a rovathoz.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ez akkor hány embert jelentett?

Módos Péter:

Oda tartozott a népzenei rovat is, ahol Lengyelfi Miklós volt a rovatvezető.

Jávorszky Béla Szilárd:

Aki a *Röpülj pávát* csinálta?

Módos Péter:

Igen, ő. Ezen kívül ott volt a könnyűzenei filmek szerkesztője, Fodor Imréné, ő sem él már.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mit jelentettek ezek a könnyűzenei filmek?

Módos Péter:

Hát az import televíziós filmeket, amiket külföldről – például a BBC-től – behoztak. De hát, amiket akartam, magam is behozhattam. Mondjuk az *A Hard Day's Night*⁴, az ment is a tévében. De egyebek mellett rendszeresen megkaptam az esseni *Rockpalast*⁵ műsorát. Igaz, azt Eurovízió és az Intervízió keresztül. Baromi jók voltak. Volt még egy könnyűzenei műsorszerkesztő kolléganóm, Tóth Erik. Tehát Bánki Lacival hármasan készítettük ezeket a műsorokat.

Jávorszky Béla Szilárd:

Milyen korosztályhoz tartoztak ők?

---

⁴ Az *Egy nehéz nap éjszakája* (*A Hard Day's Night*) egy 1964-ben bemutatott angol zenés film a Beatles együttes főszereplésével.

⁵ 1974 és 1986 között működő nyugat-német (WDR) televíziós műsor, amelyben több száz rock- és jazzelőadó adott koncertet.

Módos Péter:

Jómagam huszonkilenc éves voltam, Bánki Laci tizennégy évvel volt idősebb nálam, tehát negyvenhárom lehetett, Tóth Erika pedig négyvel fiatalabb nálam, szóval huszonöt körül járhatott akkor.

Jávorszky Béla Szilárd:

Vele mi lett később?

Módos Péter:

Kilépett a rovatunkból és átment a Vitray-féle⁶ szórakoztató rovathoz, onnan ment nyugdíjba. Szorgalmas és tehetséges, jó ízléssel megáldott munkatársnő volt. És – ahogy Komár Laci mondaná – népszerű, mint falun a légyfogó. Bánki Laci amúgy csak felületesen foglalkozott poppal és jazzel, őt inkább a musical és az operett foglalkoztatta, olyannyira, hogy aztán ki is lépett 1972-ben. Közben Tóth Erika is. S akkor azt a feladatot kaptam a volt fősztályvezetőmtől, hogy keressek magamnak egy kollégát.

Jávorszky Béla Szilárd:

És akkor jött a Tánczos Gábor?

Módos Péter:

Igen. Jó haverságban voltam vele. Korábban a Bergendy együttesben is játszott, később saját zenekarával az NSZK-ban vendéglátózott. Egészen addig, amíg meg nem betegedett. Asztmája volt, és az nem igazán tesz jót egy fúvósnak. Megkérdeztem tőle, volna-e kedve a tévéhez jönni. Volt. Úgyhogy 1972-től kollégám lett. Kezdetben fogalma nem volt a televíziózásról. Én tanítottam be a tévés munkára és a rovatvezetésre. Onnantól ketten csináltuk a műsorokat.

Jávorszky Béla Szilárd:

Kezdetben – mondjuk 1968-ban – mennyi popzenei adás volt havonta?

Módos Péter:

Egy-egy műsor. Tóth Erikának futott egy havi sorozata *Egy plusz kettő* címmel. Húsz-huszonöt perc, egy banda és két szólista. Egyszer Erika beteg lett és nekem kellett – két-három hónapos tévés tapasztalattal – elkészítenem az egyiket. A zenekar a Tolcsvayék és a Trió volt, a vendég pedig Szánti Judit⁷ énekesnő és Bródy János. Baromi jó műsor volt.

Jávorszky Béla Szilárd:

Egyébként hogyan zajlott egy ilyen felvétel?

Módos Péter:

A 2-es stúdióban, a Szabadság téren, a mait meg sem közelítő stúdiótechnikával. Háromkamerás üzemmódban, élő hanggal, közönség előtt. A műsor sikert aratott, aminek azért is örültem, mert korábbról Tolcsvayékkal nem egyszer dolgoztam.

Jávorszky Béla Szilárd:

---

⁶ Vitray Tamás (1932–), újságíró, szerkesztő, riporter, a magyar televíziózás egyik ikonikus televíziós egyénisége.

⁷ A korszak egyik népszerű, jellegzetes mély hangú énekesnője volt. 1966-ban a Thomastic zenekarban kezdte, később a Pinceszínház tagja lett. 1973-tól a Vadmacskák, 1975-től pedig a Mikrolied vokál tagja volt. 1981-től szólóénekesi pályára lépett.

Mennyi pop-rock zene volt akkor a Magyar Televízióban?

Módos Péter:

Tóth Erika műsora, az *Egy plusz kettő* havonta ment. Emellett voltak shownak nevezett harmincöt-negyven perces műsorok, különböző szólistákkal és zenekarokkal, de rendszertelenül. Például, ha valakinek megjelent egy lemeze, azzal kapcsolták össze. Az első szisztematikus sorozat nekem jutott osztályrészül, ez lett a *Könnyűzenét Kedvelők Klubja* (KKK). 1969 januárjától több mint egy éven át ment, havonta ötven-ötvenöt percben.

Jávorszky Béla Szilárd:

Magazin jelleggel?

Módos Péter:

Igen. Minden műsorba meghívtam zenével foglalkozó szakember vendégeket – például Pernye András, Huzella Lexi bácsi, Czigány Gyuri –, akik élő adásban elmondták a véleményüket az egyes produkciókról. Őszintén, kertelés nélkül. Ez lett a vesztesége a műsornak. A nagyfőnökség ugyanis úgy ítélte meg, hogy a műfaj kereteit és jellegét figyelembe véve túlzottan intellektuális. Pedig a nézők szerették.

Jávorszky Béla Szilárd:

Kik léptek fel benne?

Módos Péter:

Illés, Metro, Omega, Koncz Zsuzsa.

Jávorszky Béla Szilárd:

Milyen szempontok szerint állítottad össze?

Módos Péter:

Egyetlen szempont volt – önző módon –, hogy nekem tetszen. Vagy ha nem annyira az én zenei világom, legalább megüssön egy színvonalat. Az Omega akkori zenéjét például csak helyel-közzel szerettem. A Presser-számokat igen, a többit kevésbé. Azok nekem túl kemények voltak. De azért szerepeltettem őket.

Jávorszky Béla Szilárd:

Hagyományos táncdal is bekerült a műsorba?

Módos Péter:

Az is. Vámosi, Záray, Sárosi, Toldy.⁸ De nem túl gyakran. Ők még vállalhatóak voltak számomra, mert valójában jó zenét csináltak, csak nem az ízlésemnek megfelelően. De hát nem kötelező a saját ízlésemet ráerőltetni egy országra. Idővel megtanultam, a Magyar Televízió nem az enyém, hanem a közönségé.

Jávorszky Béla Szilárd:

Jazzmuzikusok is voltak?

Módos Péter:

---

⁸ A korszak népszerű slágerénekesei: Záray Márta (1926–2001), Vámosi János (1925–1997), Sárosi Katalin (1930–2000), Toldy Mária (1938–).

Hogyne. Például Gondáék vagy Vukánék.⁹ Persze nem mindegyik adásban. Aztán 1970-ben a tévénél úgy döntöttek, hogy szép volt, jó volt, de hagyjuk. Mert ez túlságosan intellektuális.

Jávorszky Béla Szilárd:

Összesen hány adás ment le?

Módos Péter:

A *Könnyűzenét Kedvelők Klubja* 1969. február 19-től 1970. május 6-ig futott, összesen kilenc adás volt belőle. Aztán némi szünet következett.

Jávorszky Béla Szilárd:

Egyáltalán nem ment könnyűzene a Magyar Televízióban?

Módos Péter:

Sorozatjelleggel nem. Csak alkalmilag. Például a táncdalfesztivál. Aztán jött a *Tapsifüles*. A főnököm, Bánki Laci ötlete volt, nekem kicsit gyerekesnek tűnt. Nem szerettem, de csináltam. A Hámán Kató utcában¹⁰ a Bolgár Kulturális Otthon kultúrtermében vettük fel, ahová száz-százhusz ember tudott beülni. A színpadon egymást követték a produkciók, a közönség meg tapsolt. Azért lett *Tapsifüles*, a műsor címe, mert készítettünk egy műszert, másfél méter magas nyuszit, rajta kis kabátka, tíz gombbal. Mindegyik gomb egy dióda volt, és mindig az aktuális tapsnak megfelelő mértékben gyulladtak ki. Nullától tízig. Nulla persze sosem volt, mert már udvariasságból is tapsoltak. Általában hat és tíz között volt a pontozás. De nem volt tökéletes a játék, mert akik nagyon hangosan tapsoltak és a műszer közelében ültek, azoknak a tapsa jobban bejött, mint azoké, akik hátul ültek. De hát arra jó volt, hogy legalább csináltunk egy műsort.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mettől meddig ment?

Módos Péter:

1970 szeptemberétől 1972 júliusáig, összesen tizenegy adás. Nem vagyok rá büszke, nem voltam tőle elragadtatva, sok hibája volt. Azért csináltam, mert abban a nagy sivatagi pusztaságban, ami a MTV akkor könnyűzenei tevékenységét jellemezte, legalább volt valami. Aztán 1973 januárjától beindult a *Slágerszerviz*, ami 1974 végéig összesen tizenöt adást ért meg, alkalmanként negyven-negyvenöt perces műsorokkal.

Jávorszky Béla Szilárd:

A nevének megfelelően ebben kifejezetten slágerzene szólt?

Módos Péter:

Az, amit én értettem akkor slágeren. Azaz főleg beatzene. Persze playbackről. Aztán egy év szünet következett. Az akkori televíziós vezetés ugyanis nem szerette a könnyűzenét.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ki volt akkor az MVT vezetője?

---

⁹ A modern magyar jazz két meghatározó zongorista-zenekarvezetője, Gonda János (1932–) és Vukán György (1941–2013).

¹⁰ Hivatalos neve: Bolgár Művelődési Ház, a Hámán Kató utcát pedig a rendszerváltozás után visszakeresztelték Haller utcává.

Módos Péter:

Muszáj kimondanom a nevét?

Jávorszky Béla Szilárd:

Utána tudok keresni.

Módos Péter:

Oké, Fellegi Tamás volt. Bevallottan nem szerette a műfajt, neki a *Röpülj páva*¹¹ – vagy, ahogy a szakmában becézték: Röpülj pulyka – volt a kedvence. Úgyhogy ezidőtájt csak úgynevezett egyedi popműsorok mehettek.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mint például korábban (1969-ben) a Koncz Show?

Módos Péter:

Igen, például olyanok. Az a Koncz Show amúgy ötven perc volt, Zsuzsának, azt hiszem, akkor jelent meg a *Volt egyszer egy lány* című első nagylemeze. Az Illés zenekar volt benne a vendég, mivel a nótáinak a többségét ők írták. Nagyon szerettem azt a muzsikát, amit az Illés zenekar és Koncz Zsuzsa képviselt. Igényes, jó zene volt, jó hangszerelésben. 1969-ben be is mutattuk a showt, nagy sikert aratott.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mi volt a koreográfiája?

Módos Péter:

Nem emlékszem. Az az igazság, hogy nagyon rég volt, és a műsort azóta sem láttam. Ugyanis letörölték. Ez csak később derült ki.

Jávorszky Béla Szilárd:

Nyersanyaghiány miatt?

Módos Péter

Igen, nem volt elég képmagnó szalag. Egyszer az egyik műsoromba szerettem volna bejátszani egy nótát belőle, akkor derült ki, hogy rávették a genfi női kosárlabda bajnokság középdöntőjét. Az volt a szalagon a Koncz Show helyén. Nem ugráltam az örömtől. Ebben a showműsorban amúgy az Illés mellett még Miklósi Péter jazzénekes volt vendég, aki persze ott nem jazzt énekelt, hanem *A rohan az idő* című nótát, Zsuzsival duettben. Jópofa volt, mert Miklósi Péter nem volt ott a felvételen, de képből és hangból szalagról bejátszottuk őt, Zsuzsi pedig a stúdióban duettet énekelt rá. Akkoriban a Magyar Televízió rögzítője fent volt a Széchenyi-hegyen, ott rögzítették a műsorokat. Szigorúan tiltott terület volt, be sem tehattük oda a lábunkat.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ez ott fent az adótoronynál volt?

Módos Péter:

---

¹¹ A Magyar Televízió 1969 ősze és 1970 nyara között rendezte meg a Röpülj páva című népzenei vetélkedőt. Itt tűnt fel többek között a táncműzmozgalmat elindító Sebő Ferenc és Halmos Béla.

A központi rögzítő akkor a „Hargitán”¹² működött, később leköltöztették a Szabadság téri székházba, és oda persze már bemehettünk. De addig, amíg embargós cikk volt a képmagnó és a hozzá való szalag, nekünk hivatalosan nem is lehetett képmagnónk. Persze valójában volt. A két colos, széles szalagokat – embargós cikk lévén – Jugoszlávián keresztül Svájcból kaptuk gyógyszerként. Azt írták rá a csomagra. Nagy dolog volt ez ám akkor, hisz korábban kizárólag filmre dolgoztam.

Jávorszky Béla Szilárd:

35 milliméteresre?

Módos Péter:

35 milliméteresre is, de főleg 16-osra. Úgynevezett 16/2-esre, amelyen külön volt a kép és a hang. A Koncz Show már képmagnóra készült, úgynevezett TR 5-re (Telerekorder 5-re) rögzítettük, onnan sikerült letörölni. Bár filmszalagra vettük volna!

Erről jut eszembe, még nem meséltem az *Extázis 7-től 10-ig* című filmről. Főnököm, Bánki László úgy döntött – mivel tudta, elég jól ismerem ezt a világot –, hogy legyek én a szerkesztője. Külsős rendezőként pedig Kovács Andrászt kérte fel. 1968 őszétől 1969 tavaszig a legkülönbözőbb helyen forgattunk, a Danuviától a Metro Klubon át a „Hordóban”¹³ működő Omega Klubig. Az Olympia együttessel, azt hiszem, a Danuviában készítettünk felvételeket. Történt ott egy kellemetlen eset: éneklés közben Charlie ajka hozzáért a mikrofonhoz. Ami nem volt rendesen leföldelve. Jól megütötte az áram, úgyhogy hanyatt vetette magát, eldobta a trombitát, ott csörömpölt mellette. Szerencsére nem lett különösebb baja, csak ő is megijedt, meg kicsit megütötte magát. A MOM Kultúrházban pedig a civil nézőkkel forgattunk. Szerkesztőként én adtam a tippeket, hogy hol és kikkel készítsünk felvételeket, de a riportokat már Kovács András csinálta.

A műfajhoz nem túlságosan értett, de érdekelte. Az *Extázis 7-től 10-ig* elég jól sikerült. Talán a legnevesebb riportalanyunk Csepeli Gyuri¹⁴ volt, aki ott még egyetemistaként nyilatkozott.

De visszatérve a műsorokra, mint említettem, akkori főnököm se értője, se rajongója, se elviselője nem volt a műfajnak. Nem üldözte, de nem is ambicionálta. Egészen addig, amíg 1975-ben el nem küldték a televízióból. Nem sokkal korábban behívatott és megkérdezte, hogy 1976 januárjától volna-e kedvem csinálni egy új popsorozatot? Hetente lehetne, szombat esténként, közvetlenül a TV Híradó előtt. Köpni-nyelni nem tudtam az örömtől. De mindössze tizenöt perces, tette gyorsan hozzá. Így született meg az *Egymillió fontos hangjegy*.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ki adta a címét?

Módos Péter:

Tardos Péter. A jól ismert Mark Twain-novellából (*Egymillió fontos bankjegy*) kölcsönözte, csak a bankjegy itt hangjegy lett. Tánczos Gábor kollégámmal közösen

---

¹² A Széchenyi-hegy televíziós beceneve.

¹³ A háború előtti Centrál kávéházat 1953-ban a Közlekedési Építő Vállalat felújította. 1963-ig üzemi étkezde és a Metro Klub működött benne. 1964-ben a Művelődési Minisztérium határozata alapján került az ELTE-hez, menza és klub céljaira. 1964-65-ben társadalmi munkával elvégezték a szükséges felújítást. 1967-es indulása után az ország egyetlen működő diákklubja volt. Az Eötvös Klub ez időben vezető szerepet töltött be a diákklub-mozgalomban. Innen indult el a siker útjára az Omega együttes és Zorán is. A rendszerváltás óta ismét Centrál kávéházként működik.

¹⁴ Csepeli György (1946–) szociálpszichológus, szociológus, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Interdiszciplináris Társadalmi Kutatások Doktori Programjának alapítója, vezetője, a Magyar Szociológiai Társaság elnöke.

csináltuk, és a műsornak az akkori időket figyelembe véve elsőpró sikere lett. 1976. január 17-től egészen 1980 decemberéig futott. Mindjárt mondom, hogy miért szüntettük meg.

Jávorszky Béla Szilárd:

A *Pulzus* miatt?

Módos Péter:

A *Pulzus* miatt. De aztán közakarattól *Új egymillió fontos hangjegy* címen 1982. februártól folytattuk. Egészen 1983 szeptemberéig ment. Akkor szűnt meg végleg. Az első sorozatban százhusz, a másodikban harmincöt, tehát összesen százötvenöt adás volt belőle. Időként olyan tomboló sikert aratott, hogy meg kellett ismételni.

Jávorszky Béla Szilárd:

Az ismétlés egyébként nem volt jellemző?

Módos Péter:

Nem. Az időpont viszont nagyon jó volt. Szombat este, a Híradó előtt. Ami azt jelenti, hogy fél nyolckor kezdődött a Híradó, negyed nyolc táján pedig az *Egymillió fontos hangjegy*. Öt nóta, kicsit rövidítve. Ha hosszú volt, vágtam belőle saját kezűleg. A műsor vezetője kezdetben Cintula, azaz Keresztes Tibor volt, őt később Dévényi Tibi váltotta, s onnantól végig ő vezette, nagyon megbízhatóan. Az elején az öt nótát egyben felkonferálta, aztán mehettek a dalok egymás után.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mindig új felvételek mentek? Vagy az öt közé kerültek be régebbiek is?

Módos Péter:

Csakis vadonatújak. Többnyire igyekeztem követni a lemezkiadást. Sokakkal ellentétben jó viszonyban voltam Erdős Péterrel, aki az idő tájt a Hanglemezgyártó Vállalat sajtóosztályának vezetője volt. De nem volt élet-halál ura, ahogy azt ma sokan beállítják. A magyar könnyűzenei élet – megítélésem szerint – rengeteget köszönhet neki. Nem volt mentes az elfogultságtól, ez tény, de nagyon segítette a lemezkiadást. Az ő idején jelent meg, illetve valósult meg a magyar hanglemezkiadás nagyja. Ide érve a Hungaroton művészlemezeit is, amely lemezekkel New Yorkban, az utolsó hanglemezüzletben is találkoztam.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ez nem Erdős Péter érdeme, inkább Bors Jenőé, nem?

Módos Péter:

Nem. A komolyzenét Beck László csinálta. Bors csak az igazgató volt.

Jávorszky Béla Szilárd:

Igen, de Bors alapvetően klasszikus vénájú volt. Járt koncertekre, hangversenyekre...

Módos Péter:

Ez igaz. De Beck László volt a szakember. Ő is meghalt már. Bors is. Jóban voltam velük. De főképpen ugye Erdőssel, aki rendszeresen küldte nekem nejlonszatyorban a vadonatúj vagy még a megjelenés előtti lemezek mintapéldányát. Azzal a nem titkolt szándékkal, hogy mutogassam be őket a televízióban.

Jávorszky Béla Szilárd:

Minden könnyűzenei kiadványt elküldött? A P.Mobilt vagy a Hobo Blues Bandet is? Vagy csak azokat, amiket fontosnak tartott?

Módos Péter:

Mindent. Még amit bevontak, mert betiltották. Mint például a Beatricét. Meg Koncz is volt.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ez mikén lehet? A Beatricét nem vonhatták ki, hisz meg sem jelent...

Módos Péter:

A Beatrice nem. Valóban, az a Bikini volt, Nagy Feróval. Szerettem őt, nagyra becsültem a Ricsét. Ha megjelent egy-egy nótájuk, bemutattam.

Jávorszky Béla Szilárd:

Például a *Gyere, kislány gyere?*¹⁵

Módos Péter:

Azt is. A lényeg, hogy az *Egymillió fontos hangjegyet* nagyon táplálta a Hanglemezgyár. Sorra jöttek az új lemezek és amit tetszett, mehetett. Ez volt a fő szempontom. Az üzlet engem nem érdekelt. Persze nagy ritkán Erdős megkért, hogy ezt vagy azt mutassam be. De ez főleg akkor volt, amikor már az *Egymillióval* parallel ment a *Pulzus*. Be is jött a stúdióba és ő ajánlotta, hogy „fusson az ő ajánlásával a következő nóta”. De amit rossznak, cikinek, lábszagúnak tartottam, arról szó nem lehetett. Nem emlékszem, hogy szégyenkeztem volna valamelyik műsorom miatt. Az *Egymillió fontos hangjegy* – miként említettem – 1983 szeptemberéig ment. De csak azért hagytuk abba, mert időközben elindult a *Pulzus* és a kettő már sok volt nekem. Ráadásul a *Pulzusban* műsorvezető is voltam.

Jávorszky Béla Szilárd:

Beszéljünk akkor a *Pulzusról*. Mekkora meddig ment, és hány adás volt belőle?

Módos Péter:

1980. január 25-étől ment 1986. május 8-ig. Hetven adás készült, alkalmanként ötvenöt perc. 1967–68 táján ment egy *Showhivatal* című műsor, Poór Klári vezette. Amolyan könnyűzenei panoráma volt, főleg hagyományos tánczenével. Nagyon hiányzott nekem egy ilyen beszélgetős, könnyűzenéről szóló panorámaműsor, ez lett a *Pulzus*. Ahogy a főcímben is van: rock, jazz és egyéb könnyűzene. Most ismételtetik az M3-ason. Nézem a harmincöt évvel ezelőtti magamat. Szokta a nejem mondani (kedveskedve), hogy „jé, tisztára emberforma voltál”. Hát, valóban fiatalabb voltam. Lehettem negyven-negyvenegy. Ez a havi műsor nagyon befutott. Eleinte Vágó Pista lett volna a műsorvezetője, de vele nem lehetett dolgozni, mert olyan népszerű volt, mint falun a légyfogó. Állandóan vidéki közönségtalálkozókra járt, jött-ment. Mindezt akkor, amikor felvétel vagy adás volt. Úgyhogy nem tudtunk időt egyeztetni. De közben kerestem más műsorvezetőt is. Sokat megnéztünk, megnéztem, de senki nem tetszett.

Még nem említettem, hogy volt nekem egy kollégám, egy szobában dolgoztunk: Sztevanovity Dusán. Amikor megszűnt a Metro, a tévéhez jött dolgozni, Bánki Laci mellett

---

¹⁵ Az 1978-ban baboskendős „fekete bárány” rockbandaként ismertté vált Beatrice együttes 1977-ben még – a nagyobb ismertség reményében – diszkóval próbálkozott. A *Tessék választani!* című rádióműsorban szerepeltek a *Gyere, kislány, gyere* című dalukkal, ami a műsor nyomán megjelent válogatáslemezre is felkerült.

musical-szerkesztő volt, nagyon tehetséges, jó ízlésű, nagyon kedveltem. Mondom neki, „Te, Duskó, nem találok megfelelő műsorvezetőt ehhez az új műsorhoz”. Mire ő: „Nem is értelek, miért nem te csinálod?” „Na, ne szórakozz velem – mondtam neki – hogy jövök ahhoz, életemben még nem voltam képernyőn”. „Na és? Az újdonság varázsával fogsz hatni.” Addig-addig dumált, amíg mondtam, hogy rendben van. De van egy feltételem: ketten vezetjük a műsort. Kvázi beszélgetős, párbeszédese formában. Dusán megdermedt, majd azt mondta: rendben van.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ő sem volt addig képernyőn, ugye?

Módos Péter:

Hát a Metroval.

Jávorszky Béla Szilárd:

Az oké. De műsorvezetőként?

Módos Péter

Nem, ő is akkor debütált. Elkezdtük ketten vezetni, és közel két évig, 1980 januárjától 1982 elejéig csináltuk. Akkor Dusán odaállt elé, hogy szeretne kiszállni a műsorból. Etikail okokból. „En írom a bátyám, Zorán szövegeit, az LGT szövegeit és nem érzem etikusnak, hogy aktívan közreműködjek abban a műsorban, amiben közreműködik ugye Zorán is, meg az LGT is. Inkább kiszállok az általam egyébként szeretett műsorból.” Nem sikerült lebeszélnem. Dusán finom volt, kedves, jókedvvel töltötte meg a műsort. Nagyon szerettem vele dolgozni, és emberileg is tisztességes, klassz pali. De hát olyannyira ki akart szállni, hogy aztán a tévéből is kilépett. Sajnos. Akkor már „csak” szövegíró lett az LGT és a Zorán mellett. A mai napig ezt csinálja.

A *Pulzus* – mint említettem – 1986 májusáig ment. Összesen hetven adás. Plusz egy. Az 1986 júniusában képernyőre került *Pulzus extra* válogatás volt a korábbiakból. Természetesen a műsorsorozatban sok külföldi is ment. Jó viszonyban voltam a Nemzetközi Kapcsolatok Osztályával, amelyet az idő tájt Berecz János¹⁶ felesége, Berecz Annamária vezetett. Aki sokat segített abban, hogy hozzájuthassak külföldi anyagokhoz. Leginkább az esseni *Rockpalast* repertoárjából. Abban tényleg a legjobbak szerepeltek. A jogokat egy adásra és egy ismétlésre szereztem. Kizárólag magyarországi forgalmazásra. Úgyhogy csak akkor tudtam beszerkeszteni műsorba, amikor az 1-es csatornán ment a *Pulzus*. Merthogy a 2-es műholdas adás volt, amit bárhol tudtak fogni.

Mindenkit bemutatam, aki csak idejött hozzánk koncertezni. Egészen a műsor befejezéséig. Ami nagy bánatomra 1986-ban történt. A zenei főosztály és a könnyűzenei rovat élére ekkor ugyanis olyan embereket neveztek ki, akik rá akarták tenni a kezüket erre a műfajra. Lelkesen, szorgalmasan – és önző érdekből.

Jávorszky Béla Szilárd:

Azért nevesítsük meg őt. Úgyis kinyomozható. Ki volt?

Módos Péter:

---

¹⁶ Berecz Jánost (1930–) 1980-ban választották a MSZMP KB tagjává. 1982-ben távozott a külügyi osztály éléről, és a párt lapja, a Népszabadság főszerkesztőjeként dolgozott. 1985-től a KB ideológiai és propagandaügyekkel foglalkozó titkára lett. Ebben az időszakban a párt egyik legbefolyásosabb politikusává lépett elő, 1987-ben a Politikai Bizottságnak is tagja lett.

Aki az életére tört a műsornak, az Gát György.¹⁷ Ha mond ez a név valamit ma.

Jávorszky Béla Szilárd:

Hogyne. Görbe Nóra, a nyolcvanas évek népszerű „Lindájának” a férje.

Módos Péter:

Olyannyira, hogy rovatvezető lett nálunk. Akkor még ment a *Pulzus*. Rám nyitotta az ajtót, és kvázi utasításszerűen mondja, hogy a következő *Pulzus*ba tegyem be Görbe Nórát.¹⁸ Mondtam, meghallgatom a lemezét, és ha találok rajta jó nótát, természetesen beteszem. Miért kell neked azt meghallgatnod? – csattant fel. Ezt komolyan kérdezted? – kérdeztem vissza. Szóval nevetséges volt a dolog. De a végén behozott egy lemezt, és találtam rajta egy olyan nótát, ami belefért a *Pulzus*ba. Majd kisvártatva megszüntették a műsort. Helyette hasonlókat indítottak be, amihez nekem már semmi közöm nem volt, *Sárga tengeralattjáró* címmel. Talán egy évig ment, Czippán Gyuri vezette. De hát a második adás után láttam, hogy ennek rövidesen vége lesz. Mert a műsor címéhez igazodva minden adás egy tengeralattjáró belsejében, díszletében zajlott, a műsorvezető pedig tengerész egyenruhában volt. Ami egy idő után unalmas lett. Gát Gyurit később a főosztály egyhangú szavazatára elbocsátották a tévéből.

Jávorszky Béla Szilárd:

Egyetlen *Pulzus* volt, amit nem te vezetted.

Módos Péter:

Igen, mert kórházban feküdtem, de a műsornak azért mennie kellett. Kollégánómra, Tóth Erikára bíztam, és épp a minap néztem meg a tévében. Még ma is nagyon szórakoztató volt. Mindez 1985 kora őszen, azt hiszem, szeptemberben történt. Miután kijöttem a kórházból, három hét múlva kaptam egy meghívást, hogy forgassak egy reklámfilmre Ibiza szigetén. Egy ottani magyarnak volt egy üdülőkomplexuma, ahová főleg nyugatnémetek jártak. Erről az üdülőről kellett reklámfilmre csinálni, amiért, ha jól emlékszem 1500 dollárt fizettek. Ezt a rendelkezésemre bocsátották, amit a *Pulzushoz* forgatandó amerikai filmre költöttem. Kimentünk a stábbal, egy operatőrrel, a gyártásvezetővel és egy tolmáccsal. Azért angol nyelvtudásom nem érte el azt a szintet, hogy angolul vezessem a műsort. A műsorvezető Mihály Tomi¹⁹ öccse, Mihály Gyuri volt. Kiválóan beszélt angolul. Az operatőr Gulyás Budával kimentünk New Yorkba, ott forgattunk jazzistákkal, Billy Cobhammal, meg ilyenekkel. Sajnos ez elég rég volt, 1985-ben, a neveket nem tudom felidézni. Megszólaltattuk az utca emberét is, elnéztünk egy-két jazz klubba. Jó kis mozi lett belőle, szerettem. Korábban sosem csináltam reklámfilmre. Azóta sem.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mielőtt továbbmennék, beszéljünk még a hetvenes-nyolcvanas évekről. Mennyire voltak tabutémák, amik nem kerülhettek be a televízióadásba?

Módos Péter:

Magától értetődő, hogy ordenáré trágárkodás nem mehetett. Egyik kollégámnak egyszer volt is belőle kellemetlensége, amikor az egyik zenekar – a stroke által bekövetkezett

---

¹⁷ Gát György (1947–) rendező, forgatókönyvíró, producer.

¹⁸ Görbe Nóra (1956–) magyar színésznő, leginkább a *Linda* című tévésorozat kapcsán lett ismert. 1985–1986 között az R-GO együttesben énekelt. 1987–1988 között az Első Emelet énekesnője volt. 1990–2003 között a Bojtorján együttesrel énekelt.

¹⁹ Mihály Tamás (1947–) basszusgitáros, zeneszerző, az Omega együttes tagja.

memóriasérülésem miatt nem jut eszembe – azt énekelte: „Állva pisálok, ülve kakálok, tisztesség dolgában igen szarul állok.”²⁰ Ma már a „szar” szó őshonosnak mondható a médiában. De akkor ebből balhé lett. Egyébként az ízléssel sem egyezett a trágárkodás. De akkoriban nem is nagyon hangzottak el ilyenek. Lemezen sem.

Jávorszky Béla Szilárd:

Voltak-e politikai tabuk? Olyan zenekarok, akik ugyan nem voltak hivatalosan letiltva – tehát nem készült erről leirat –, de akikről tudni lehetett, hogy őket nem lehet képernyőre engedni.

Módos Péter:

Tőlem két műsor nem mehetett adásba. Az egyiket már az előbb említettem. A Nagy Feró-féle Bikini, az átmeneti időszakban, a tévé 4-es stúdiójában, illetve az odavezető csiga lépcsősoron vettük fel. Nagy Feró nagyszerű forgatókönyvet írt hozzá, amiből készült egy tizennyolc perces show, amiben részt vett a felesége, Csuka Mónika is, meg az akkor még pici gyereke. Azért nem mehetett adásba, mert az egyik jelenetben, miközben egy orosz népdalt adtak elő, a zenekar tagjai üvegből itták a sört. Az volt a kifogás, hogy ezzel rosszra nevelik az ifjúságot. És pont egy orosz népdal kapcsán. Aztán mégis engedélyezték. Aztán mégsem ment le. De nem volt tragédia.

A másik „letiltott” adás egy Komár-műsor²¹ volt, ennek viszont kifejezetten örültem. Roxinpad adás lett volna, a Bolgár Kulturális Otthonban vettük fel, élő hanggal, de felvételtől. Azért nem mehetett le, mert – mondom, örültem is – rossz volt a produkció.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mikor történt ez?

Módos Péter:

A Roxinpad 1987 márciusától 1991 júniusáig futott és ez a Komár-adás valamikor a rendszerváltozás környékén lehetett. De semmi köze nem volt a politikához.

Jávorszky Béla Szilárd:

Annyira gyenge volt a produkció?

Módos Péter:

Élő hangos volt.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mégis, mi volt a gond? Komár hamisan énekelt?

Módos Péter:

Olyasmi is történt. Meg nem szólt rendesen a basszus. Szóval hangmérnöki hiba miatt nem lett elég jó a hangminőség. Amire egyébként nagyon kényes voltam.

---

²⁰ Módos Péter a Rolls Frakció *Fejezetek egy iskolás gyermek naplójából* című dalára utal. A szövege pontosan: Minden reggel kelek / Délben ebédelek / Egész nap iszom / Az iskolatejet. / Iskolába járok / Otthon vacsorázok / Állva pisilek / És ülve kakálok. / Mégis úgy érzem, / Hogy tisztesség dolgában / Elég szarul állok.

²¹ Komár László (1944–2012) magyar énekes. A magyar „Elvis”. 1962–1965 között a Scampolo, 1965–1967 között a Dogs együttes tagja volt. 1969–1970 között az Atlasz és a Bergendy-együttessel lépett fel. 1971–1972 között a Non-Stop együttes énekes volt. A hetvenes évek második felében a Sprint együttes tagja volt. 1979-től szólóénekes.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ezekben a műsorokba csak olyanok kerülhettek be, akiknek volt már a lemezük?

Módos Péter:

Nem volt ilyen feltétel.

Jávorszky Béla Szilárd:

Volt olyan, akinek nem volt lemeze és bekerült?

Módos Péter:

De még mennyi. Például Gerendás.²² Vele akkor ismerkedtem össze, amikor hazajött Norvégiából. A kutya nem ismerte még itthon.

Jávorszky Béla Szilárd:

Hol járunk időben, csak körülbelül?

Módos Péter:

A *Pulzus* ideje alatt.

Jávorszky Béla Szilárd:

A LÁMA időszakban?

Módos Péter:

A Lámát már itthon alakította. Ez még előtte volt.²³ Azt a nótát énekelte, aminek az volt a címe, hogy... Nem jut eszembe. Zorán is énekelte magyarul. Nagyon jó angol nóta volt. Arra emlékszem, hogy a Városligeti tó fölött ívelő hídon énekelte angolul a dalt Gerendás. De mi volt a címe?²⁴ Zorán évekkel később magyarul adta elő. Mindegy, a lényeg, hogy akkor még nem volt felvétele Gerendásnak. Szalagon mutatta meg nekem.

Szóval sok olyan zene, nóta, zenekar és főleg szólista volt, akiknek ott készült a „hangja” a stúdióban. A *Pulzus* után 1994-ben elindítottam a *TeleJazzPódiumot*. Egy presszóban vettük fel az összes műsort.

Jávorszky Béla Szilárd:

Presszó díszletben, vagy konkrétan egy adott presszóban?

Módos Péter:

Egy konkrét presszóban. A Bécsi úton, majdnem a Klubrádiónál van, ugyanazon az oldalon. Presszó volt, nevezzük annak, ami. A Klubrádiótól egy kicsit visszább. Tehát a belső Bécsi úton. Talán a nejem meg tudja mondani.²⁵ Szóval ott vettük fel mind a harmincnégy

---

²² Gerendás Péter (1956–) zeneszerző, előadóművész, szövegíró. Zenéjét leginkább a latin, rock és lírai dallamok jellemzik, de közel áll hozzá a jazz is.

²³ Módos Péter rosszul emlékszik. Gerendás Péter a LÁMA együttest még 1976-ban alapította, később az LGT-vel és Zoránnal is turnézott. 1983 és 1987 között játszott Norvégiában az Oxygen nevű zenekarban. Hazatérte után, 1988-ban szólópályába kezdett.

²⁴ Módos Péter a *Szép Júliára* gondolt. Gerendás Péter és Sztevanovity Dusán száma szerepelt Zorán 1987-es *Szép holnap* című lemezén is. Miként Gerendás Péter elmondta: „Ennek volt angol szövege, a bátyám által írt *Sweet Julia*, először az hangzott el a tévében. Ezt hallotta meg Zorán, és Dusán magyar szöveget írt a zenémhez.”

²⁵ Nem tudta. De vélhetően a Kolosy térnél lévő Glob Royalról van szó.

adást, kizárólag magyarokkal. Szakcsitól²⁶ kezdve mindenki részt vett benne. Stabil tagja volt a stábnak – a gyártásvezetőn kívül, szegény ő sem él már – Csáki László. Megérdemli, mert nagyon sok műsort, sorozatot készítettem vele. A hangmérnököm pedig – bár az utolsó tíz évben egy életre összevesztünk vele – Kovács Péter volt. Remek szakember. Olyan adáshangot csinált, hogy a legtöbbjét lemezre lehetett venni.

A *TeleJazzPódium* 1994 októberében indult és 1998 júniusáig tartott, tehát majdnem négy évig futott, összesen harmincnégy adás ment le. Részben a *Pori Jazz* ment egy időben. A *Pori Jazz*ből összesen száznyolcvannyolc adás került képernyőre, a világ legnagyobb sztárjaival. A finnországi Pori városában vettük fel, ahol 1966 óta fut ez a jazzfesztivál. Mi 1980-tól 2002-ig forgattunk ott, tehát huszonegy éven át.

Jávorszky Béla Szilárd:

Miért pont Pori? Fontos fesztivál, de hát számos jobb jazzfesztivál volt/van nála Európában, Montreux-tól a North Seeig.

Módos Péter:

Egyszerű oka van. 1979 végén egy szép napon bejött hozzám Kárpáti György, jól ismert rendező, hogy kint forgatott Finnországban egy egészségügyi filmet. És ha már kint volt, az operatőrével meghívták őket a pori jazz fesztiválra, a tengerpartra. Nagyon tetszett neki, színvonalasnak ítélte, nem lenne-e kedvem ott forgatni. Mondtam, egyet biztos megér. Aztán majd meglátjuk. Nos, abból az egyből huszonegy év lett.

Jávorszky Béla Szilárd:

A finnek valamilyen szinten hozzájárultak ehhez?

Módos Péter:

Egy finn magáncég működteti a fesztivált, a főszervezője akkor Jyrki Kangas volt, talán még mindig ő. 1980-ban volt az első adás. Miles Davistól Oscar Petersonon át a Manhattan Transferig elmondhatatlanul nagy világsztárokkal volt szerencsém dolgozni. Vagy Ringo Starral, mint jazzmuzsikussal – riportot is csináltunk vele. Vagy Count Basie-vel. Hihetetlen fazonok voltak. A *Pori Jazz* és a *TeleJazzPódium* párhuzamosan ment egymással. A *TeleJazzPódium* is tisztán zene volt.

Jávorszky Béla Szilárd:

Visszatérve a Pori jazzfesztiválra. Ezeket a koncerteket a finnek vették fel?

Módos Péter:

Nem, teljes mértékben a mi stábunk. Heten voltunk.

Jávorszky Béla Szilárd:

A finnek hogyan vettek ebben részt?

Módos Péter:

Sehogy. Ha odajöttek véletlenül forgatni, akkor egyetlen nótát rögzítettek. De a színpadon minden alkalommal csak mi voltunk fent végig. Három kamerával dolgoztunk, és az volt a dolog üzleti része, hogy ingyen csináltuk a műsorokat. A repülőjegyet kellett csak fizetnünk, a szállást a részvénytársaság fizette. Az volt a feltétel, hogy minden adásból egy adásminőségű kópiát kapnak.

---

²⁶ Szakcsi Lakatos Béla (1943–) az egyik legismertebb hazai jazzmuzsikus.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ezeket ők fel is használhatják, vagy csak maguknak kérték?

Módos Péter:

Azt csináltak vele, amit akarnak.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ki is adhatták volna DVD-n?

Módos Péter:

Azt nem. Csak sugárzási jogot kaptak. Mi is. Szóval a fesztiválon fellépő művészekkel olyan szerződést kötöttek, hogy a koncerten felül két magyarországi sugárzási jog.

Jávorszky Béla:

Ezek szerint csak a Magyar Televízió forgatott ott rendszeresen?

Módos Péter:

Szó szerint.

Jávorszky Béla Szilárd:

A finn televízió? Ők sem voltak kint?

Módos Péter:

Nem. Egyszer-egyszer megjelentek felvenni egy-egy nótát híradószerűen és kész. De volt olyan, hogy valamelyik amerikai nagy híradó volt kint és ők kértek meg minket, hogy vegyünk fel nekik valamit. Aztán azt sugározták az amerikaiak. Természetesen a jogokat tisztázták. Szóval tengernyi műsort készítettünk, amiről feltételezem és remélem, hogy még mind megvan a Magyar Televízió archívumában. Ahol úgy hiszik, ha sugározni akarnák, újra kell kérni a sugárzási jogot. Pedig az egy adásra és egy ismétlésre szólt. Tehát meg tudnák ismételni, ha szeretnék. De nem ismétlik.

A jazz sosem volt népszerű a Magyar Televízióban. De polgárjogot nyert, mutatják a számok is. A *Pori Jazz* ma már a Magyar Televízió nevéhez köthető. Száznegyvennyolc adás azért nem semmi.

Jávorszky Béla Szilárd:

Picit még visszatérnék a hetvenes, nyolcvanas évekhez, ezek voltak a zűrösebb idők. Biztos voltak olyan zenekarok, akik nem jutottak be *Az Egymillió fontos hangjegybe* meg a *Pulzusba*. Mondjuk az Európa Kiadó, hogy egy nyolcvanas évekbeli példát mondjak. Vagy a hetvenes években az Interbrass.

Módos Péter:

Az Interbrassal dolgoztam, az Európa Kiadóval nem. Utóbbi már a kilencvenes években került a képernyőre. Korábban a látókörömben sem volt. Ezzel szemben a Bizottság igen. Elmentem egy fellépésükre, amikor még Albert Einstein Bizottságnak hívták őket.

Jávorszky Béla Szilárd:

Csak lemezeken szerepelnek ezen a néven – sőt, ott is csak A. E. Bizottságként –, mert politikai okokból nem engedték, hogy simán Bizottság legyenek (ez ugyanis a párt Központi Bizottságára utalt volna).

Módos Péter:

Lehet. Mindenesetre elmentem egyik szentendrei vagy leányfalui koncertjükre. És amit ott láttam és hallottam, az nem ütött meg tévés színvonalat. Lehet, túl szigorú voltam.

Jávorszky Béla Szilárd:

P.Mobil?

Módos Péter:

A P.Mobil sosem volt a műsoromban. Csak Vikidál.²⁷

Jávorszky Béla Szilárd:

Gondolom a Dinamittal.

Módos Péter:

Igen, amikor kirúgták a P.Mobilból. Hozzám így jutott el.

Jávorszky Béla Szilárd:

A Dinamitot állítólag úgy tették össze felülről. Erdős Péter mondta nekik, hogy amennyiben összeállnak, akkor ő támogatja őket.

Módos Péter:

Ebben a zenekarban játszott Szűcs Totya, Szűcs Jutka bátya is. Remekük gitározott. Épp most láttam Tóth Erika említett műsorában.

Jávorszky Béla Szilárd:

Inkább a problémás zenekarok érdekelnének. Mondjuk a „fekete bárányok”, akik 1980 augusztusában a hajógyári szigeten demonstráltak. Az említett Bizottságon és P.Mobilon túl a Hobo Blues Band és a Beatrice.

Módos Péter:

A Hobo Blues Banddal sokat dolgoztam. Deák Bill Gyulával is.

Jávorszky Béla Szilárd:

A HBB-szövegekkel sosem volt probléma?

Módos Péter:

Semmi. Egyedül Billel²⁸ volt problémám, de sokkal később. Egy délelőtti műsorban, a *Napkeltében* nyilatkozott Verebes Pistának és ott valótlanúságot mondott velem kapcsolatban. Hogy üldöztem őt, mert csúnya volt, hogy nem lehet színpadra vinni. Tisztáztuk Verebessel, hogy szó nem volt ilyenről. Bizonyítottam is különböző műsortükrökkel, hogy hányszor szerepelt a legutóbbi év során. Kilenc alkalommal. Mint szólista és mind Hobo Blues Band-tag. Valami rémhírt hallhatott. El sem jött a tévébe, pedig behívták, hogy jöjjön el és szembesítsenek egymással minket. Más irányú elfoglaltságaira hivatkozott, mint megtudtam.

Jávorszky Béla Szilárd:

---

²⁷ Vikidál Gyula (1948–) rockénekes, a P.Mobil hozta meg számára az országos hírnevet. Később a Dinamit, a P.Box és az MHV együttesekben is énekelt. Az *István, a király* című rockoperában ő alakította Koppányt. 1992-től a Madách Színház társulatának volt tagja.

²⁸ Deák Bill Gyula (1948–) magyar blues-énekes, a Hobo Blues Band egykori tagja.

Szélsőségeket is mondok: Vágtázó Halottkémek, URH.

Módos Péter:

Az URH egyik zuglói bulijára kimentem, nagyon rosszak voltak. Úgyhogy mondtam magamban, semmi bajom velük, csak rossz a zenéjük.

Jávorszky Béla Szilárd:

Kontroll Csoport?

Módos Péter:

A Kontroll Csoport nem került hozzám, nem volt a látókörömben sem. Nekem az a gyanúm – ennyi idővel utánuk –, hogy ezek az előadók tudták vagy sejtették, hogy ilyen marginális helyzetben lévő zenekaroknak a Magyar Televízióban nincs polgárjoguk. Más műsorokban sem voltak. Mondom, az URH-t és a Bizottságot magam is használhatatlannak ítélt meg televíziós szempontból. Végig ott ültem Szentendrén, a Bizottság műsora alatt. Nem amatőr volt, hanem dilettáns jellegű. Ami azért nem ugyanaz. Szóval azt, hogy ezek a zenekarok ilyen-olyan oknál fogva nem szerepeltek a műsoraimban, utólag sem bántam meg.

Jávorszky Béla Szilárd:

Tehát alapvetően a te személyes ízlésed volt a legfőbb szűrő?

Módos Péter:

Igen. Szokták mondani, hogy le voltak tiltva zenekarok. Nem. Egyedül a Beatricével kapcsolatban volt, hogy nem foglalkoztatjuk őket, mert annyi balhé van körülöttük, hogy ez nem hiányzik a Magyar Televíziónak. Ilyen valóban volt.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mikor a beszélgetésünkben korábban szóba került Erdős Péter, erőteljesen védted. Pedig sokan vetették annak idején a szemére, hogy Csepregi Évához intim viszony fűzte és ezért más énekesnőket – akik esetleg Éva konkurenciái lettek volna – mellőzött a lemezkiadásban. Ez hatással volt a Magyar Televízióra?

Módos Péter:

Ez szerintem nem igaz. Sorolni lehetne, hányan kaptak szereplési lehetőséget.

Jávorszky Béla Szilárd:

Mondjuk a Kati és a Kerepereg is ezen vérézett el.

Módos Péter:

Nálam a Metronom '77-en felléptek. Azon kívül a műsoraimban is. Nagy Kati pompás volt és az egész zenekar nagyon jó volt. Diszkót csináltak egyébként. Kár, hogy megszűnt a zenekara, Nagy Kati meg állatkereskedő lett a József körúton. Elképesztően tehetséges csaj.

Jávorszky Béla Szilárd:

Vélhetően ezért is lett állatkereskedő.

Módos Péter:

Nem tudom. Azóta nem találkoztam vele.

Jávorszky Béla Szilárd:

Nem rúghatott labdába. De mondjuk Cserhádi Zsuzsa is le lett nyomva. Volt ugyan egy ígéretes korszaka – a *Kicsi, gyere velem rózsát szedni* című sláger fémjelezze –, de aztán neki is az éjszakába kellett menekülnie.

Módos Péter:

Cserhádi Zsuzsival számos alkalommal dolgoztam, semmi probléma nem volt vele. Ma is a legtehetségesebbnek tartom. Olyannyira, hogy vele kapcsolatban politikai gondjaim is akadtak. Beneveztük a Magyar Televízió színeiben a sopoti fesztiválra a *Különös szilveszter* című nótával. Zsúritag voltam. Bocsnát, fel kell frissítenem a memóriát. Volt ott mindig egy grand prix (nagydíj), utána meg első, második, harmadik hely. A grand prix-t ha jól emlékszem, egy skandináv előadó nyerte. Az első helyezett egy szovjet hölgy lett, a második pedig Cserházi Zsuzsi a *Különös szilveszter*-rel.

A szabályzat szerint a versenyen nem indulhatott versenyző népdallal, operettel, népies népdallal és musicallal. A szovjet versenyző – soha nem felejttem el – nagyon jól énekelte a *Pacsirtát*. Ami egy román népies műdal.²⁹ Úgyhogy jelentkeztem, hogy úgy tudom, ez tiltott. A zsűri elnöke erre diszkvalifikálta. Így Cserháti Zsuzsi ugrott fel az első helyre. Tehát az én „bűnöm”, hogy akkor ott Cserházi nyert.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ez mikor volt körülbelül?

Módos Péter:

A nyolcvanas évek közepe felé.³⁰ És ezzel még nem volt vége. Nem lett happy end. Neki igen, de nekem nem. Volt ott egy másik magyar küldött, aki a hanglemezkiadók és koncertszervezők zsűrijének tagja volt. Az illetőt úgy hívták, hogy Pentz Zsolt.³¹ Amikor vége volt a zsűrizésnek, a folyóson összefutottunk, meséltem neki a jó hírt, hogy Cserháti Zsuzsi első helyezett lett. Meg ezt a sztorit. Örömmámor, minden.

De aztán Pentz még azt sem várta ki, hogy hazaérünk, még onnan Sopotból telefonált, és feljelentett a Magyar Televízió vezetésénél. Hogy a fesztiválon szovjetellenes propagandát folytattam. Amikor hazajöttem és másnap bementem dolgozni a tévébe, a párttitkár ezzel fogadott: Sopotból jelentették, hogy szovjetellenes vagy. Miről van szó? Nem kapcsoltam. Hát, hogy te ott valamit a zsűriben... Ja, mondom, igen, diszkvalifikáltattam a szovjet versenyzőnőt, mert nem tartotta be a közlekedési szabályokat. Ezt megtárgyalták egy televíziós értekezleten és teljesen rendben találták. Úgyhogy semmi következménye nem lett.

Cserháti Zsuzsi nagyszerű énekesnő, és nem igaz, hogy Erdős üldözte. De mondhatnám Bódy Magdit vagy Katona Klárit is, akik Csepregi Évával a műsoraimban, vagy mások műsoraiban együtt szerepeltek. Erdős nem volt hülye, a Hungaroton sajtóosztálya vezetőjeként célja és dolga volt lemezpropagandát folytatni. Ők is a piacról éltek. A Neoton amúgy is folyt mindenhol. Miért kellett volna háttérbe szorítani akárkit Csepregi miatt, aki amúgy valóban a barátnője volt.

Jávorszky Béla Szilárd:

Az élettársa is.

Módos Péter:

---

²⁹ A híres szám szerzője a bukaresti cigány zeneszerző és hegedű virtuóz, Grigoraș Dinicu (1889–1948).

³⁰ Módos rosszul emlékszik: ez az 1979-es sopoti fesztiválon történt.

³¹ Pentz Zsolt (1940–) az Nemzetközi Koncertigazgatóság (Interkoncert) könnyűzenei osztályának vezetője volt akkoriban. A vele készült életút-interjút lásd a Cseh Tamás Program oral history-tárában.

Igen, mindhalál, ha jól tudom. A lényeg, hogy Bódy Magdival és Katona Klárral is készítettem önálló műsort, ma is jóban vagyunk.

Jávorszky Béla Szilárd:
Szűcs Judit?

Módos Péter:
Vele is abszolút jól megvontunk.

Jávorszky Béla Szilárd:
Első emelet, Napoleon Boulevard, Z'Zi Labor?

Módos Péter:
Az Első emelettel és a Z'Zi Laborral is dolgoztam. Sőt, én voltam az első, aki utóbbival és a veresegyházi kórossal felvettem a Stones-nótát,³² és belettem a műsoromba, a *Pulzus*ba.

Jávorszky Béla Szilárd:
A Magyar Televízióban hogyan nézett ki amúgy az elfogadás folyamata?

Módos Péter:
Nem volt szükség forgatókönyvre, csak a műsortükröt kellett előzetesen beadni a fősztályvezetőnek, aki végigfutotta, hogy kik szerepelnek benne és milyen nótákkal, aztán aláírta és mehetett a felvétel. Utána elkészült maga a műsor és annak megint volt egy úgynevezett elfogadása.

Jávorszky Béla Szilárd:
Mint a Magyar Rádióban a lehallgatás?

Módos Péter:
Igen, olyan, csak a televízióban ezt elfogadásnak hívták. Ezen részt vett a fősztályvezető vagy a megbízottja, a rovatvezető – nálunk több is volt ilyen, Tánzos Gabitól Juhász Elődig –, a stábból az operatőr, a gyártásvezető és én, mint szerkesztő. A rendezőnek nem kellett ott lenni, de persze bejöhett, ha akart. Ez a bizottság pedig meghallgatta az egészet. Volt, aki nagy figyelemmel, volt, aki közben aludt és volt, aki a Bibliát olvasgatta – ilyen volt Czigány Gyuri. Abszolút megbízott bennem, látatlanban aláírt mindent. Őszintén szólva, ez eléggé zavart is, mert nagy felelősséget jelentett számomra. Balhé esetén én feleltem. Kértem is, hogy inkább nézze át. Miközben persze, mi tagadás, jól esett, hogy ennyire megbízott bennem.

Jávorszky Béla Szilárd:
A Z'Zi Labor és a veresegyházi asszonykórus közös produkciójánál jártunk...

Módos Péter:
Igen, szóval zajlott az elfogadás. Azt hiszem az utolsó nótaként szerepelt a műsorban, nekem rettenetesen tetszett, mire a fősztályvezető azt mondta, hogy „álljon meg a menet! Ez, azt hiszem, nem mehet.” Mi a baj veled, kérdeztem. „Amúgy semmi, válaszolta, de akár balhé is lehet belőle, hogy ha a nagy zenetörténész, népzenei kutató...” Mi is a neve?

---

³² Az 1969-es dal címe: *Honky Tonk Woman*.

Jávorszky Béla Szilárd:

Vélhetően Ujfalussy József-re gondolsz.

Módos Péter:

Igen, rá. Szóval, hogy Ujfalussy ezért „bedarál” bennünket, hogy veresegyházi asszonykórus, szent népzene, meg minden. Mi meg csak bámultunk, mint a hülyegyerekek. De hát ez egy Rolling Stones nóta! Hirtelen támadt egy ötletem, mondtam, hívjunk át valakit a népzenei rovatból, hogy esetleg adjon tanácsot. Átszaladtam, áthívtam Sós Anna szerkesztőt, aki miután megnézte, nem is érette, mi baj van ezzel. Tőle nyugodtan mehetett. De amíg átmentem érte, a főosztályvezető elmesélte az egészet az elnök-helyettesnek, mire az kapásból azt mondta, hogy jobb a békesség, vegyük ki, abból biztos nem lesz balhé. Úgyhogy ezt a dalt ki kellett montírozni a műsoromból. Aztán – talán már a rendszerváltozás után – valamelyik kollégám már betehette. Meg sem említve, hogy ez az én felvételem.

Jávorszky Béla Szilárd:

A metál-osok? Mondjuk a Pokolgép?

Módos Péter:

A heavy metál helyből nem mehetett. A marginális vagy margón kívülre helyezett zenekarokkal a Hanglemezgyár sem foglalkozott.

Jávorszky Béla Szilárd:

Pedig az ember azt gondolná, egy közszolgálati adón pont az a lényeg, hogy a marginális dolgokat is mutassuk be.

Módos Péter:

Igen, ez kétségtelen.

Jávorszky Béla Szilárd:

Te viszont alapvetően mainstream műsorokat készítettél.

Módos Péter:

Mondhatjuk rá, hogy mainstream, de annak az igényesebb részét jelentette. A popularitás nem érdekelt. A Neotonnal – a rend kedvéért – egyszer csináltam egy showt. Jakab Gyuri amúgy kiváló zenész volt.

Jávorszky Béla Szilárd:

Jazztanszakot végzett.

Módos Péter:

Lehet, de sosem hallottam őt jazzt játszani.

Jávorszky Béla Szilárd:

Kompromisszumot kötött.

Módos Péter:

Igen, amíg élt, diszkós slágereket írt. Sajnos korán meghalt.

Jávorszky Béla Szilárd:

Latzin Norbert³³ esete is hasonló.

Módos Péter:

Vele is sokat dolgoztam. De hát a Bergendyben ő mindenféle dalokat írt. Igaz, Bergendy Pista is remek jazzista volt. Amikor Norbi hazajött Svájcából, készítettem vele önálló műsort a *TeleJazzPódium*ba. Jaj, de nagyon jó volt Norbi. Hát sajnos ő is idejekorán végezte.

Jut eszembe, 1999 februárjától júniusig csináltam néhány műsort *Jazzterday* címmel. Szójátékkal, amiben kizárólag archív jazzt válogattam bele a saját műsoraimból. Az akkor már nem futó *TeleJazzPódium* egyfajta pótlásaként.

Jávorszky Béla Szilárd:

Emlékeim szerint a rendszerváltás környékén volt egy *Roximpad* című műsorod is.

Módos Péter:

Igen, az 1987-től 1991-ig ment, összesen negyvenöt adást ért meg. Ezek koncertfelvételek voltak a SOTE Klubból. Ilyen volt például a Katona Klári Show. Őt – nagyképűen szólva – én fedeztem fel. Még senki nem ismerte, a rakparton lépett fel a Tolcsvay Klubban.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ez az I. Kerületi Művelődési Házban volt. Ahogy Török Ádám mondaná, a Bem rockparton.

Módos Péter:

Igen, a Bem rockparton. Jaj, a Minivel is mennyit melóztam! Például a tabáni LGT-koncerteken, ahol ők voltak a vendégek.

Jávorszky Béla Szilárd:

Azokat is rögzítettétek?

Módos Péter:

Hogyne. De visszatérve Klárirra: abban a klubban fedeztem fel, ott csodálkoztam rá, hogy jó, ez a csaj nagyon tud. Még gimnazista volt. Írtam egy levelet a Móricz Zsigmond Gimnázium igazgatójának, hogy „Tisztelt igazgató elvtárs, szíveskedjék az önök harmadikos gimnazista tanulóját a szorgalmi időszakban tévéfelvételre kiengedni.” Domonkos elvtárs szerencsére kiadta Klárit, így akkor forgattunk vele. Ez korábban kezdődött, mint ahogy Presserrel dolgozott.

Jávorszky Béla Szilárd:

Persze. Hisz Presser előtt még Demjén Ferencsel is dolgozott...

Módos Péter:

Így van. Rozsival magam is sokat dolgoztam. Aztán a Presser-időszakban is jó néhányszor forgattam Katona Klárral, például a Rottenbiller utcai Stúdióban híradószerűen.

---

³³ Latzin Norbert (1946–1984) magyar dalszerző és billentyűs. 1969-ben a Bergendy együttes tagja, az ő szerzeménye például a *Jöjj vissza, vándor* és a *Szellemvasút* című dalok. 1974-ben kilépett a Bergendyből, megalakította a sof-rockot játszó Marionett Rt.-t. Később az NSZK-ba disszidált, ahol 1984-ben öngyilkosságot követett el.

Erdős foglalkoztatta őt. Róla – mármint Erdősről – szerintem sokkal több rosszat mondtak, mint ami a valóságban történt. Persze gyorsan hozzáteszem, két nótát ő csak a szövegek alapján tudott megkülönböztetni egymástól.

Jávorszky Béla Szilárd:

Igen, többször hangsúlyozta, hogy sokmindenhez ért, csak a zenéhez nem.

Módos Péter:

Mondjuk úgy, mentes volt a zenétől. De előfordult olyan is, hogy valakiket protezsáltam nála, ő meg elhitte nekem. De panaszt igazából egyetlen egyszer hallottam rá: amikor egy énekesnőnek feltételül szabta, hogy bizonyos szolgálatok ellenében készít vele valamit.

Jávorszky Béla Szilárd:

Ezt állítólag több énekesnőnek is felajánlotta.

Módos Péter:

Vagy legalábbis többen mondják.

Jávorszky Béla Szilárd:

A nők nem csak nála számítottak gyenge pontja. A rádiós Szentkúti Pálról is sokan rebesgették, hogy a bevállalósabb énekesnők előrébb juthattak nála.

Módos Péter:

Szentkútiról én is hallottam. Hogy kiknek ajánlotta, azt nem tudom. Csak magát a tényt, mint gyakorlatot.

Jávorszky Béla Szilárd:

Lehet, ma sem zajlik ez másképp. De lépünk tovább. Pontosabban vissza: a *Roxinpad* című műsorod miért szűnt meg 1991-ben?

Módos Péter:

Ez Hankiss Elemér elnöksége alatt történt. Hankissal jóban voltam, olyannyira jóban, hogy hetenként hívott le, hogy ezt vagy azt hogyan kellene csinálni. Fogalma nem volt a televízió belső munkálatairól. Csak úgy magáról az elvi dolgokról. Akkor hozták létre a Szerkesztői Alkotó Irodát, egyik kollégám, Halák László vezette. S mindig kettőnkét hívott le Hankiss, hogy műsorkészítés-technikai kérdésekben adjunk neki tanácsokat. Aztán ezekből soha semmit nem fogadott meg. A saját feje után ment, végül is igaza lett, nagy baklövést nem csinált.

Nagyon szerettem a műszakkal foglalkozni, sok jó barátom van még ma is köztük. A Magyar Televízió Baráti Köre minden hónap utolsó csütörtökén összegyűlik az Elektromos pálya melletti étteremben, a régi szép időkről dumálgatunk. Főleg műszakiak jönnek el. Szóval Horváth Ádám vagy Szinetár Miklós nem szokott ott megjelenni. Egyedül a volt műszaki igazgató, Lénárt István – pedig már 94 vagy 95 éves. Nagyszerű ember, nagyon sokat tett és segített nekem is, másoknak műszaki ügyben.

Visszatérve a *Roxinpadra*, élte az életét, népszerű volt, jó volt, csináltuk. De valami struktúraátalakításnak lett az áldozata. Aztán jött az utolsó műsorsorozat, a *Szeresd a hétfőt!*, ami 1992 júniusáig futott, összesen tizenegy adás. Azért adtam neki ezt a címet, mert a hétfőt mindenki utálja. Minden adás az Arany János Színházból ment, az Opera mögött a Paulay

Ede utcából.³⁴ Főleg szólisták adták elő a kis műsorukat. De aztán megszüntette valamelyik főosztályvezetőm – talán Szalai Károly vagy Fodor Imre –, hogy nem kell.

A sorozataimat a mai napig merem vállalni. Nagyon jó emlékekkel. Kivéve a *Tapsifülest*, azt rám erőltették. Lett is egyszer cirkusz, mert a műsorban az ORI- vagy Interkoncert egyik dolgozójának a felesége is szerepelt, és megvádolt minket, hogy csalunk, mert szerinte több lámpa gyulladt ki a nyuszi hasán, mint amennyit kihirdetünk. De hát ez a „mérőműszer” jól látszott a televízióban is, nem lehetett ott csalni. Kudlik³⁵ volt a műsorvezető. Szerettem vele dolgozni. Ahogy szegény Takács Marival³⁶ is.

Jávorszky Béla Szilárd:

Az egyedi műsorokról, a show-król beszélj még légy szíves. Ezekből hány volt?

Módos Péter:

1969-ben Koncz Zsuzsa volt az első, vele csináltam még többet, koncertet is, meg showt is. Aztán az Illés zenekarral, a Fonográffal, a Neotonnal, a V'Moto-Rockkal, az LGT-vel, Zoránnal, Rózsival és – miként említettem – Katona Klárral. Cserháttal Zsuzsával sajnos nem. Ezt nem bocsátom meg magamnak. Szerepeltettem többször is, de önálló showt nem készítettem vele. Pedig nagyon nagyra becsültem a képességeit. Talán némi vigasz, hogy megnyertem vele a sopoti fesztivált.

Ruttkai Évával is dolgoztam, a Koós showban lépett fel vendégként, felejthetetlen személyiség volt. Mácsai Pállal szintén készítettem önálló műsort, nagyon jól gitározott és jó nótákat fűjt. Békés Italával szintén dolgoztam. Majd kigyűjtöm ezeket neked utólag, magam is megnézném.

Amikor nyugdíjaztak, gyakorlatilag a könnyűzenei rovatot nyugdíjazták. Azóta nincs könnyűzenei rovat a Magyar Televízióban. Látszik is.

A nyugdíjazásom után még kétszer kivettem Poriba. Mondván, az új emberek egyike sem tudja, mit kell felvenni. Kimentem – nem bántam –, és amikor hazajöttem, közölték, vágjam meg az egészet. Egy-egy fesztiválon általában tizenkét műsort vettünk fel, amiket három-öt hónapig vágtam. Szóval rengeteg munka volt. Ezért nem csak a filmvágást, hanem az elektronikusát is megtanultam. Merem mondani, jobban élveztem a vágás folyamatát, mint a felvételt kint a helyszínen. 2001-ben ezért egy fillért sem kaptam.

Aztán 2002-ben is kivettem, megint felvettünk tizenkét koncertet, de közöltem, ezúttal már nem vágom meg ingyen. Mire mondták, hogy van a Magyar Televízióban egy szabály: aki kapott végkielégítést, az öt évig nem dolgozhat vissza. Na, de akkor kivel vágassuk meg, kérdezték. Mondom, például a rendező Kárpáti Györggyel. Ő nem volt hajlandó megválni. Végül odaadták valakinek, aki nem értett hozzá. Szörnyű lett. A koprodukciós szerződés értelmében el kellett készíteni, és ki kellett küldeni a finneknek. Megmutatták nekem VHS-en, hát katasztrófális lett.

Voltaképpen szerencsésnek mondhattam magam, hisz az elbocsátásomkor épp betöltöttem a hatvanat, tehát nem kellett kuncsorognom az utcán. A Magyar Televízió akkori elnöke, Szabó László Zsolt – akivel amúgy normális viszonyban voltam – viszont a

---

³⁴ A budapesti Paulay Ede utca 35. szám alatti, Lajta Béla tervei alapján 1909-ben épült épületben az elmúlt bő száz évben számos néven működött színház. 1924–1933: Blaha Lujza Színház, 1937–1944: a Magyar Színház kamaraszínháza, 1945–1949: Művész Színház, 1949–1952: Úttörő Színház, 1952–1954: Ifjúsági Színház Kamaraszínháza, 1954–1963: Jókai Színház, 1963–1971: Thália Színház, 1972–1974: Bartók Gyermekszínház, 1974–1985: Budapesti Gyermekszínház, 1985–1994: Arany János Színház. 1994-től: Új Színház.

³⁵ Kudlik Júliua (1945–) a korszak egyik legnépszerűbb műsorvezetője volt. A legtöbben a *Delta* című tudományos híradóból ismerhették, amelynek vezetésével 1965-ben bízták meg, s e munkáját egészen 1996-ig végezte folyamatosan.

³⁶ Takács Mária (1938–1997) a korszak másik népszerű műsorvezetője.

nyugdíjaztatásommal lényegében öt évet ellopott a hasznos munkával eltöltött éveimből. Teljesen egészséges voltam. Öt éven át még röhögve tudtam volna csinálni.

Jávorszky Béla Szilárd